

Anders met Van Bommel

Mijn linkervoet heeft een knobbel en mijn schoen heeft zich daar slaafs aan aangepast. Niet alleen mijn linker- maar ook mijn rechterschoen zit trouwens als gegoten. Meer nog, ik heb de indruk dat mijn schoenen blij zijn met mijn voeten; wellicht daarom willen ze zo nauw aansluiten. Sommige schoenen doen dat niet: ze zijn afstandelijker, zelfs hoogmoedig. Mogelijk denken mijn schoenen dat zij mooi zijn. Ik hoop dat ze niet verliefd op mij zijn; ik heb er immers twee en bigamie kan nu eenmaal niet in onze Westerse beschaving.

Ik heb met deze schoenen last genoeg. Vermits ik niet altijd de tijd heb om ze netjes te boenen, ging ik op zoek naar schoensmeer om hen te laten glimmen. Maar telkens is dat slechts voor een korte periode. Ze vragen voortdurend aandacht. Ik praat er niet zo vaak tegen, maar toch blijven ze trouw.

Vorige week brak een veter. Ik begaf mij naar de schoenmaker en bestelde een nieuwe. "Veters worden wel verkocht per paar", vertrouwde hij mij toe. Ik antwoordde "OK, mijn andere schoen zal blij zijn". Zijn wat vreemde, verbaasde blik liet vermoeden dat mijn absurde humor aan hem niet besteed was. Hij is dan ook niet voor niets een schoenmaker, een gewoon eenvoudig man. Zijn beroep, voor iemands voeten zorgen, is nochtans een edel beroep; ook in het christelijk geloof hebben we iemand die dat deed.

De schoenmaker vroeg "Hoe lang moet die nestel zijn?". Hoewel ik dagelijks met mijn veters bezig ben, moest ik toegeven dat ik het niet wist. Ik vertelde dan maar dat ik mijn schoenen in zijn winkel kocht en dat er 14 gaatjes in iedere schoen zitten. Mits evt. een kleine mathematische oefening zou een schoenmaker dan toch enig idee over de lengte van de veters moeten hebben. Maar neen hoor, de man wist het niet. Luidop rekende ik dan maar zelf uit: 14 gaatjes betekent 7 lengtes van 7 cm. Daar moeten nog eens 7 cm per gaatje voor het schuine deel worden bijgerekend en tenslotte nog eens 2 maal 20 cm om de veters te knopen. 49 cm + 49 cm + 40 cm, dat is dan 138 cm.

Algemene stilte. "Hebt ge zoiets?" vraag ik. Hij kijkt me wat onwennig en verbaasd aan en keert zich naar een staander met voorverpakte veters. "Bruin of zwart?" "Bruin." Luidop leest hij: "100 cm, is dat goed?" "Nee, dat is 38 cm te kort" "Ja maar dat zijn al lange hoor" "Dat kan zijn, maar ik wil 138 cm." "Ha, hier zie 150 cm, is dat goed," "OK, knip er dan een stuk af en pers er een huls rond. Kan dat?" "Jazeker" antwoordt hij, "daarvoor ben ik schoenmaker".

Hij neemt een houten meetstok, legt de veter er naast en vraagt: "hoeveel wil je er afsnijden?" Stilaan begrijp ik dat de rekenkunde van de man zich situeert op het niveau van kleuteronderwijs. Ik antwoord -een beetje pervers, maar ik kon het niet laten-: "Een klein stukje en wacht". De schoenmaker begint wat te wriemelen met de veter, legt hem langs de stok en kijkt me hulpeloos aan. Ik herken de ogen van de labrador van mijn vriend: vertederend bijna en inderdaad hulpeloos.

Ik neem de veter en zeg op vriendelijke toon: "Knip hier maar af". Vanaf dat moment wordt hij terug "de schoenmaker". Hij grijpt beide veters en tovert een voorhistorisch toestel tevoorschijn waarmee hij een huls rond de veters perst. Zelfverzekerd besluit hij: "Ziezo dat is dan weer in orde en dat is dan 3,50 €". Hij roept "Marie, mijnheer wil betalen".

Even later zit ik de nieuwe veters in mijn schoenen te rijgen. Mijn vrouw merkt op: "Straf dat die gast niet weet hoe lang die veters moeten zijn. Ze hebben maar tien verschillende soorten schoenen; dan kan het toch niet zo moeilijk zijn om de lengte van de veters te onthouden". Even later schrijft zij met een alcohol stift 135 op de binnenkant van de lip van mijn schoen.

Een typisch en herkenbaar gesprek ontspint zich tussen mijn vrouw en mezelf. "Gij kunt mensen nogal voor de aap houden. Is het nu zo moeilijk om op voorhand de lengte van je veters te meten?" "Ja, maar ik ben niet de schoenmaker, hij wel" "Het zou beter zijn moest ge elke nacht uw schoenen op zijn plaats zetten in plaats van ze in een hoek te keilen. Als ge van iets houdt moet ge er ook respect voor tonen." "Dan hebt ge nog niet gezien hoe mooi die schoenen in de hoek van de kamer liggen. Dat is kunst. Men noemt dit *een installatie van bruin leder*." "Daar gaan we weer, wat zijt gij toch zot. Een normaal gesprek met u is niet mogelijk."

Op zo een moment is wijze raad duur. Niemand heeft ooit zoveel gezanikt dan mijn vrouw over schoenen die niet passen, over zere voeten, over eksterroog en pleisters, over dit merk dat beter zou zijn dan dat. Tel daar nog de talloze nutteloze uren bij die ik moest wachten in meerdere schoenzaken die ik in de loop der tijden in haar verlichte aanwezigheid mocht bezoeken.

De aankoop van nieuwe schoenen eindigde steevast in de aanschaf van een nieuwe handtas omdat ze de schoenen die ze zocht niet vond. Het moesten schoenen zijn waar je uren kon mee staan of rondlopen, modieus, in de kleur die zij wenste, die pasten als gegoten en die dan nog niet al te duur waren. Dan ben je Assepoester die zelfs met glazen schoenen rondliep. In realiteit en per definitie kan geen enkele schoenzaak aan al die criteria voldoen. Maar leg dat maar eens uit aan een vrouw; dat is onbegonnen werk. En uitgerekend mijn super kritische vrouw geeft commentaar op mijn tien jaar oude schoenen. Dat kan toch niet, vind ik...

Het is zoals in onze zogenaamde democratie: uiteindelijk zijn het de minderheden die het beleid bepalen. Mathematisch vaststaande feiten veranderen in een huwelijk niets aan het bestuur. Of ik nu tien jaar of vijftien jaar met dezelfde degelijke schoenen loop en zij om de haverklap nieuwe koopt omdat het hier of daar wringt, doet niets ter zake. Integendeel de discussie gaat over veters van drie en een halve euro.

Concreet betekent dit dat de kost op jaarbasis van het gedeelte van mijn lijf onder de knie tien euro bedraagt en dat van haar vijftig euro. Ik wil wel wat geld aan haar besteden maar het moet binnen redelijke perken blijven. Het wordt echter vele malen erger wanneer je gaat kijken naar het gedeelte boven de knie. In de kosten verhouding gaan we dan van één naar honderd. Ik ben van mening dat partners slechts partners zijn als er een soort evenwicht is. Op het stadhuis tijdens de huwelijksceremonie klonk dat toch zo. En onder dat contract plaatste ik mijn handtekening.

Dan maar naar een duidingsprogramma op tv kijken. Zoals meestal is het de vaste omroepster die het nieuws brengt zoals zij vindt dat het moet gebracht worden: van uitzonderingen de regel maken en zeggen hoe de politiek zou moeten zijn volgens haar.

Ik zit in de zetel, schakel een andere post in, tuur naar mijn schoenen -Van Bommel, tien jaar oud- en voel me de koning te rijk met mijn nieuwe veters. Mijn lieve vrouw kijkt mee en laat mij zappen van zender naar zender...